

Новорічне теплослів'я

ПТОП-40 авторів

Електронне видання

Дорогі автори та читачі!

Ось і настав Новий рік! У повітрі відчувається запах ялинки, у домівках — мандаринок та імбирного печива, за вікнами миготять вогні, а серце наповнює тепло й радість. Одягнені в передсвятковий настрій, ми поспішаємо придбати подарунки близьким та коханим людям і добираємо найкращі слова вітання.

“Новорічне теплослів’я” — це збірочка зимової новорічно-різдвяної поезії. Кожне слово тут оповите теплом і надією, миром і щастям, любов’ю до природи, віншуваннями й побажаннями. Нам дуже приємно, що ви, дорогі автори, змережили своїми віршами неймовірний казковий світ під назвою “Новорічне теплослів’я”. Тепер кожен читач зможе стати його частинкою.

Бажаємо всім у новому році творити, надихати й насолоджуватися життям. Сміливо перегортайте сторінку 2017 року, адже попереду ще стільки всього прекрасного й незвіданого!

**Щиро,
ваш “Клуб Поезії”**

ЗМІСТ

Світлая (Світлана Пирогова)	Презентація зими.....6
	Зимове теплослів'я.....7
	Кружляють двоє у зимовім вальсі.....8
Галина Яцків	Зима.....9
	Вечір перед Різдвом.....10
	Кришталеве Різдво.....11
Володимир Верста	Снігова королева.....12
НАДЕЖДА М.	Зимовий вечір.....13
	Пробачим зиму... ..14
	Ось до краю вже рік добігає.....15
Світла (Імашева Світлана)	Удачі, щастя вам у новому році (акро).....16
	Біле танго зими.....17
	Замітає зима таємницю... ..18
Надія Башинська	Ясна-ясна зіронька засвітилася... ..19
	На зимовім вікні... ..20
	Ой у полі плужок оре... ..21
Анна Демченко	Уютная зима.....22
	Різдество.....23
Сіроманка (Ірина Вовк)	Благословенні люди і зірки.....25
Наталя Данилюк	Цей дивовижний проміжок зими.....27
MERSEDES	Вишивала Зима вишиванку... ..29
	Рапсодія зими... ..30
Зоя Журавка	Святий Миколаю, благаю.....31
	Різдвяна казочка.....32
Тетяна Луківська	Замріялось... або зимова історія.....33
	Моя зима.....34
Лавинюкова Тетяна	Різдвяний сонет.....36
	Каштан взимку.....37

Валентина Малає	Зимовий ранок	39
	Зимове танго на снігу	40
Олеся Лісова	Зимова сповідь мамі	42
	Повертайся цієї зими.....	43
Окрилена (Мрака Наталя)	Сентиментальне, бо.....	45
Галина_Литовченко	Сніговіями, переметами.....	47
	Замело, засипало.....	48
Янош Бусел	Грудень... Зима... ..	50
	Новорічне.....	51
laura1	А Новий рік вже знову на порозі!	52
	Новорічний вальс.....	53
Циганова Наталія	...И тихо падал снег.....	55
Людмила Пономаренко	Зимно	56
Серго Сокольник	Колись любив я зиму.....	58
	Небес молоко просніжило зиму.....	59
	Новый год. Философское.....	60
Микола Карпець))	З Різдвом Христовим.....	61
	“Вечера на хуторі близ Диканьки” или “Ночь перед Рождеством”	62
Патара	Пахуча хата.....	64
Квітка))	Новорічне диво	65
Галина Брич	Новорічне побажання.....	66
	Троянда на морозі	67
Harry Nokkard	Молитесь за мене.....	68
	Сказок добрый гений	69
VoK & SoN	Прохання від маленького життя.....	70
Зоя Енеївна	Зима-витівниця!	71
	Святковий час.....	72
Світлана Петренко	Новорічна казка для дорослих	74
Лана Ніконова	Мороз у Зиму закохався	76

Чайківчанка	Святий Миколай.....	77
гауосгі	хурделиця самотня птаха.....	78
Таня Світла	Новорічне	79
Капелька	Тёплые слова радость несут	81
Наталка Ярема	Ти — мій Кай.....	82
	О як тебе люблю, різдвяний ранку!.....	83
Тарас Комаринський	Новорічне іронічне	84
Олена Бондар (Бондаренко)	Ялинки (недитячий вірш)	85
Волдімір	Сніг кружляє на Різдво	86
Наталка Долинська	Чарівна Зима	88

Світлая (Світлана Пирогова)

Мешкаю в місті Подільську Одеської області, закінчила Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова, філологічний факультет. Працювала вчителем української мови та літератури, всесвітньої літератури. Друкувала вірші в обласних газетах. Член літературного об'єднання "Ліра". Лауреат Одеського обласного фестивалю "Осінь в Бірзулі" (7 жовтня 2017 р.) в номінації "Лірична поезія".

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ЗИМИ

Іскринками, переливаючись, блистять
Морозне апліке тепер повсюди.
Ловлю, мов пташку щастя, срібно-білу мить —
Зима малює пензликом етюди.

З небес спускаються казково-чарівні
Сніжинки міліярдами в безмежжі
І сяють, сяють в первозданній білизні,
Торкаються шляхів, доріг мережі.

І сталась дивна презентація зими:
Сюрприз навкруг із срібла, мельхіора.
Милуємось красою вранішньою ми,
Вбранням у бренді, ніби від Diora.

ЗИМОВЕ ТЕПЛОСЛІВ'Я

Читаю книгу білої зими.
На сторінках кристали чисті льоду,
Сніжинки стелять з блиском килими,
Чекаю новорічну насолоду.

І хвойно-мандариновий коктейль
Струнких ялинок і гілчастих сосен.
І забринить в душі віолончель
Святково-ніжним духом стоголосся.

Блаженство шоколадне і зефір,
Зимові чудеса і подарунки.
І фейєрверки вирвуться в ефір,
Сюрпризи щастя від зими-чаклунки.

І перша зірка — благовіст Різдва
Засяє діамантом в небі миру,
Теплом зігріють дії і слова,
Життю я заспіваю оду щиру.

Читаю книгу білої зими,
На сторінках в красі моя країна.
Любові застелю я килими —
Зимове теплослів'я Україні.

КРУЖЛЯЮТЬ ДВОЄ У ЗИМОВІМ ВАЛЬСІ

Кружляють двоє у зимовім вальсі,
І пухом лебединим сніг летить,
А ніжний на морозі дотик пальців
Любов'ю зігріває щастя мить.

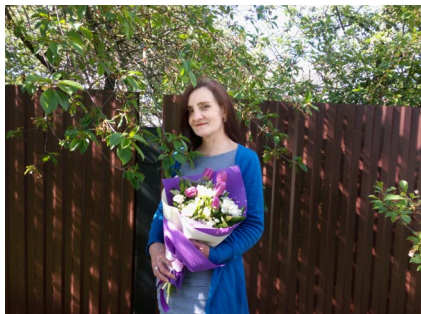
І грудень-чудодій чаклує вміло,
Під сонцем сяйво свічада льоду.
Лягло сніжинок філігранне тіло,
І скрізь сріблиться казкова врода.

Кружляють двоє в лебединім танці.
У холод гарячіші почуття.
Зажевірили калинові рум'янці,
Палка любов, мов музика життя.

Галина Яцків

Я, Яцків Галина Федорівна, народилася в березні 1967 року в селі Гійче Жовківського району, Львівської обл. 1984 року закінчила місцеву середню школу. Згодом вступила на факультет журналістики ЛНУ ім. І. Франка, закінчила його в 1990 році. Працювала редактором багатотиражної газети “Хлібороб”. Далі — кореспондентом районної газети “Нове життя”, згодом — заввідділу сільського господарства цієї газети. Після її закриття, у 91-му році, перейшла на роботу до новоствореної газети “Відродження”. Через низку обставин працювала й у школі, і в Будинку школяра, і в торгівлі.

Зрештою, у цій сфері працюю й досі, не полишаючи писати, зокрема, і вірші.

ЗИМА

Зима увійшла у мій сад,
Тихесенько... Не скрипнула й хвіртка
Так само, як щез листопад:
Листок прикріпив до одвірка.

— Виходь, — запросила зима, —
Новий починаю я відлік.
Йду та й іду — ліку нема.
Ой, не один вже раз лід втік.

Назустріч їй вийди хоч раз:
За деревом стань — під-сте-ре-жи...
Диво-дивнее — парафраз
У фонотеці душі лиши.

Ти лиш тепер здогадався,
Як то танцюється білий вальс.
З вічністю натанцювався —
Ось як гартується вічна сталь!

Хвіртка не спить — вітер дав пас,
Як розгулялася віхола!
Ти ще хитріш — бурки припас
І в рукавиці дихаєш.

Зима відірвала листок,
Отой, що прилип до одвірка.
Вітер до рота узяв листок,
Вже у сусіда відкрив хвіртку.

ВЕЧІР ПЕРЕД РІЗДВОМ

Вітер крила здійняв — полетів над світами,
Із Чумацького Шляху хтось сипав не сіль, а сніг.
І летіли сніжинки із далечі, звідтам — від мами.
Чорним й білим рушник вишивало й стелило до ніг.

Підкрадався до столу тихенько Святвечір.
Ой, яка ж незабутня і вічна та коляда!
Ставиш миску куті — хтось тебе обіймає за плечі...
Рідні душі прийшли... Мама зовсім іще молода...

Клямка зойкнула... Вніс батько дідуха в сіни.
Як без сіна духмяного тай свята коляда?
І нема вороття, і нема тому часові ціни,
Колию від санчат в паралелі світів заміта.

Ти з дітьми вже прибрала красуню-ялинку,
Замість батька молодший господар уніс дідуха.
Стіл накрили з дванадцяти страв — дивовижна розминка!
Не забути б знайти ще старого, як світ, кожуха.

Рядном постелити батькову лавку стару,
Що б могло у Святвечір її замінити?
Материнський рушник вздовж стола натягну, як струну.
Колосків трохи в вазу... і свічку, і з літа — квіти.

Ну а завтра — народиться в світі Месія!
І від щастя земля утікати́ме із-під ніг.
Величезну лелію я в серці і Віру й Надію,
Що для Вічності кожен в душі щось своє приборегі.

КРИШТАЛЕВЕ РІЗДВО

Різдво — як келих з кристалю́,
Я лише трішки надіп'ю.
Боюсь, щоб не надщє́рбився кришталь,
Бо буде жаль... Різдво ж! Як буде жаль!

Різдво — сльоза із кристалю́,
Де зараз ті, кого люблю?
Боюсь, щоб не надщє́рбилась душа,
Її шампанське мало що втіша.

Твоя душа із кристалю́?
Сказав Господь: "Не загублю!"
І на ялинці, і в душі вогні,
Засвічуй наяву, засвічуй в сні.

Різдво — маяк в густій імлі!
Найкраще свято на землі!
Ти не надщєрблюй мрію з кристалю́,
Упевнено кажи своє "Люблю"

Різдво — як вічність! Може — мить...
Народжуйся — переболить!
І не спали останнього моста,
Цінуй Різдво — народження Христа!

Володимир Верста

Народився в селі Целіїв Гусятинського району Тернопільської обл.

Захоплююсь поезією, хореографією, музикою.

СНІГОВА КОРОЛЕВА

Засніжені серця спасіння просять...
У осені хоч трішечки тепла
Отримати, а тільки лише роси
Збирають, по шляхах куди пройшла.

Морозними слідами вона косить —
Ті почуття, вже поглинає мла.
На вулицях ліхтарики погасить,
І розфарбує візерунок скла.

О королево, відпусти, бажаю!
З тенет твоїх я хочу утекти...
Та знищений снігами путь до раю,
Тепер немає сенсу вже іти...

Чекати на весну і замерзати,
Сонети із мережива в'язати...

НАДЕЖДА М.

Я народилася в м. Кіровограді. Закінчила Педагогічний університет. Я вчитель української мови та літератури, вищої категорії. Працювала в Кіровоградській середній школі № 17.

Люблю писати вірші. На сайті “Клуб Поезії” майже 10 років. Тут зустріла своїх хороших друзів. Я вдячна їм за доброту та щирість їхніх сердець.

ЗИМОВИЙ ВЕЧІР

Зимовий вечір попросивсь до хати.
Сніжинки б'ються у віконне скло...
Так хочу я думки заколихати.
Не сплять все неслухняні, як на зло.

Вони для мене непокірні діти,
Все норовлять покинути мене,
І в край моєї мрії полетіти.
Душевна забаганка їх жене.

Я ніжно пригортаю їх до себе,
І намагаюсь їх угамувать.
Не треба десь летіть, нема потреби.
Вже нічка, треба дома ночувать.

Але вони, як завжди, неблаганні.
Не втримати рокам, ані замкам.
Та благородні все ж у пориванні,
Я дякую за це мандрівникам...

А за вікном вже розгулялась хуга.
Тріщить мороз, засніжені стежки.
Повільно десь розсіюється туга...
Вже ранок... заспокоїлись думки...

ПРОБАЧИМ ЗИМУ...

Пробачим зиму, вона ж жінка,
І може теж зачарувать.
Нехай холодна, як крижинка,
В обіймах може жартувать.

Кохання зілля напилася...
(Хіба для жінки оце гріх?)
Дощем холодним пролилася.
Мабуть, розплата від утіх.

Весна спросоння подивилась.
Невже, продовження це сну?
Хазяйнувати заходилась:
Красу розлила запашну...

Та раптом крига вкрила річку.
Квітки пов"яли, бо не час.
Ось так скінчилася та стрічка,
Яку я бачила не раз.

Біля мого будунку розцвіла вишня...

ОСЬ ДО КРАЮ ВЖЕ РІК ДОБІГАЄ

Пахне чай лісовими квітами.
Відчуваю росу на губах.
Вітер грається голими вітами.
Це найкраща для нього з розваг.

Сліпо блима вогонь у комині.
Не скажу, що так сумно душі.
Люблю мріяти я в самотині..
Щоб ніде не було метушні.

Ось до краю вже рік добігає,
Погортаю життя сторінки.
Що було, все старанно згадаю.
Головне, що в житті моїм ти..

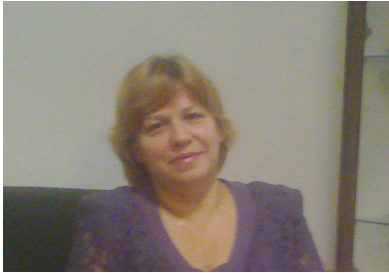
День за днем — це життєва дорога.
І не можна тут збитись з шляху.
І триматись міцніш, якомога.
Твердо йти, не піддатись страху.

Новий рік, нехай буде все нове:
Щастя, радість і мир на землі.
Я вітаю усіх Вас, панове,
Тих, що друзями стали мені.

Хай наповняться радістю хати,
Хай дитячий лунає в них сміх.
Щоб на щастя були всі багаті.
З НОВИМ РОКОМ ВІТАЮ УСІХ!!!

Світла (Імашева Світлана)

Імашева (Данилюк) Світлана Павлівна народилася в м. Андрушівці, що на Житомирщині. Успішно закінчила Андрушівську середню школу № 2 та філологічний факультет Житомирського педагогічного інституту. Учитель української мови та літератури. Ще навчаючись у школі, друкувала свої поезії в Андрушівській районній газеті. Навчала дітей рідної мови та літератури в гімназії № 3 м. Житомира та в школах Андрушівського району. Нині методист відділу освіти Андрушівської РДА. Видала 2 збірки поезій (“Самвидав”): “Слово матері” та “Осяяння”.

УДАЧІ, ЩАСТЯ ВАМ У НОВОМУ РОЦІ (АКРО)

У Книгу долі рік минулий впишем,
Д умок, турботи сповнений, тривог,
А найсвітліші спогади та вірші —
Ч удовий року нового пролог.
І посвітлюють дорогі обличчя...

Щ о нас чекає — загадка, імла,
А в добру мить ясного Новоріччя
С обі і друзям зичу я — тепла.
Т епліше буде хай під снігом-градом, —
Я прошепчу кохані імена, —

В Новому році воїнам-солдатам,
А час проб'є — закінчиться війна.
М чить потяг часу в зоряність космічну...

У домі вашім — миру всім, добра!

Нехай столи щедріють новорічні,
Одна родина — й доля в нас одна.
Всім молодятам — вірної любові,
О того щастя, що долає все,
М удріші будьмо, щедрі і здорові...
У ніч величну зіронька зійде —

Р іздвяна Зірка символом надії
О сяє наші душі та уми...
Ц інуймо мить, любімо і радіймо —
І будемо щасливі, друзі, ми...

БІЛЕ ТАНГО ЗИМИ

Казку білого танго танцює коханка-зима...
О, суперницю-річку в льоди закувала: не скресне!
Та сріблясто-ажурне плетіння в холодних садах
Так бентежить чомусь і нагадує серцю про весну.
А ревнивий коханець — минуций прочитаний рік —
Обіймає снігами і зимоньку в губи цілує,
Та пронизує погляд її з-під холодних повік —
Й знову думка летюча у весну грядущу мандрує...
Прикрашає розкішно зима володіння свої
У парчу й самоцвіти, в ряхтіння ясного кришталю,
Тільки мариться казка: вишневий закоханий цвіт
І рожева теплінь, що скресає за млистою даллю...
Відгудуть всекосмічні пронизливо-зимні вітри,
І згорнуть заметілі ті крила свої лебедині,
І з-під криги-кори весняної, мов юність, пори
Ніжний пролісок-пагін у сонячну повинь полине.
Ще танцює балет на вітрах примадонна зима
І безмежжя безмеж у сніги молоді замітає...
Під склепінням льодів первоцвітом зоріє весна
Й журавлиного кличу закохано-вірно чекає.

ЗАМІТАЄ ЗИМА ТАЄМНИЦЮ...

Замітають сніги,
обіймають натовлене місто —
Всі стежки, всі сліди,
замітають і пам'ять, і біль...
В світлім храмі зими
так просторо, так первопречисто...
Заблукала й тривога
у мареві сонних снігів...
Відбули, одійшли,
відбурунили і відболіли
І любов, і печаль,
і прощання оті, й каяття...
Невагомо-легкі,
все сніги пеленою укрили,
Замітає зима
таємницю початків життя.
Прикрашає той сон
фейерверками зоряних іскор,
Білим плетивом віт
у казково-ажурних садах...
Срібнодзвоном копит
і синички-співаночки свистом,
Поцілунком твоїм,
що відтав на холодних вустах...
Поховає зима
таємницю кінця і початку
У глибоких снігах,
під склепінням льодів забуття.
Тільки все оживе
і відродиться з сонцепочатком:
І любов, і печаль,
бо без цього немає життя.

Надія Башинська

Народилася на Житомирщині. Закінчила Коростишівське педагогічне училище та філологічний факультет Житомирського педінституту.

Відмінник народної освіти, учитель-методист Чернівецької спеціалізованої школи №22.

У 2011 році побачив світ її Довідник з української мови “Рідне слово” для учнів 2—4 класів, їхніх батьків та вчителів.

2012 рік — “Веселі нотки”, посібник пісень для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку.

Збірки поезій для дітей: 2012 рік — “Чарівна росинка”, 2017 рік — “Сміється сонце”.

Надія Дем'янівна — керівник літературного міжшкільного об'єднання “Зернятко”, яке працює над випуском п'ятої збірки власних творів гуртківців.

Друкується у Всеукраїнській дитячій газеті “Долонька”, журналі “Колобок” та в низці інших місцевих видань.

ЯСНА-ЯСНА ЗІРОНЬКА ЗАСВІТИЛАСЯ...

Ясна-ясна зіронька засвітилася,
Де мала дитиночка народилася.
А до неї Ангели посміхалися,
Пастушки малесенькі їй вклонялися.

Колихала ненечка та й дитиночку,
І співала матінка ніжно синочку.
— Спи, моя дитиночко... Ой спи, рідная!
Бо для тебе зіронька зійшла світлая.

Колихала ненечка та й дитиночку,
І співала матінка тихо в сінечку.
— Спи, моя дитиночко... Спи гарнесенька!
Біля тебе матінка та й ріднесенька.

І ще більше зіронька заяснілася,
Бо співала матінка. Веселилася.
— Спи, моя дитиночко... Спи прекрасная!
Щоб у тебе доленька була ясная.

НА ЗИМОВІМ ВІКНІ...

На зимовім вікні
мої мрії ясні
розмальовує вітер.

Тут є вишня в цвіту
і дорога, де йду
я з тобою у парі.

Тут і поле, і луг,
нічка зоряна є,
місяць в хмарі.

На зимовім вікні
все квітує, як в сні,
та скажу я, по — правді:

Наша вишня в саду
і дорога, де йду,
є насправді!

А ті квіти ясні,
що даруєш мені...
такі гарні!

Є в нас поле і луг,
нічка зоряна є,
місяць в хмарі.

Здогадався, мабуть,
отой вітер легкий,
що нам бути у парі.

ОЙ У ПОЛІ ПЛУЖОК ОРЕ...

Ой у полі плужок оре...
Щедрий вечір! Добрий вечір!

Ой у полі плужок оре,
А те поле, як те море.
Щедрий вечір! Добрий вечір!

Там Василько плужок водить,
Біля нього щастя ходить.
Щедрий вечір! Добрий вечір!

А хто буде так орати,
Буде щастя й долю мати.
Щедрий вечір! Добрий вечір!

Бо те поле гарно родить,
Де Василько плужок водить.
Щедрий вечір! Добрий вечір!

Анна Демченко

Мене звати Демченко Ганна Андріївна. Народилася 1992 року в місті Києві. З раннього дитинства цікавилися багатьма напрямками творчості.

Займаюся академічним вокалом та розвиваю з друзями власний гурт.

Перший свій вірш написала в 14 років, так склалося, що це був найважчий період у моєму житті... Саме тоді я зрозуміла, що поезія здатна лікувати та переносити людину в інший світ.

Поезія допомогла мені розкритися й познайомитися з прекрасними, талановитими людьми, спілкування з якими увінчалось дружбою та співавторством.

УЮТНАЯ ЗИМА

Я тебе подарю белый стих под мелодию струнную.
Очертаний луны, что затмения скрыл абажур.
Поцелуем горячим под утро тебя разбуду,
чтоб послушать, как ветер гуляет над снежными дюнами...

Я тебе подарю горизонт, где восходит заря,
розовеет и слепит, холодную мглу поедая,
но у этой борьбы не найти ни конца и ни края,
Мы с тобою попались в надежную сеть декабря...

В час когда тусклый вечер уронит последний листок,
Я для нас заварю черный чай с ароматной малиной,
И в обнимку сопя, будем видеть под звуки камина,
сны о том, как устало метель заметает порог.

РОЖДЕСТВО

Когда в окнах погасят все свечи,
и как жемчуг рассыпятся звёзды,
на ладони опустится вечер...
Расправляясь на крыльях мороза.

По углам завывают метели
свои грустные, белые песни,
то оставят на стёклах узоры,
то запляшут с снежинками вместе.

В далеке звон торжественный слышен,
встрепенулись, нахохлясь, синицы,
затрубил свято ангел на крыше,
растопив иней — пыль на ресницах.

Опрокинулись блёстки на ветки,
фонари заслоняют сосульки,
словно прутья серебрянной клетки,
оградили собой переулки.

Вдруг зашепчут, проснутся аллеи,
снег стеной укрывает просторы...
Наступило Христово рожденье,
и полил шум молитв, гам историй...

Сіроманка (Ірина Вовк)

Народилася в Ялті, у Криму. Виросла й творчо змужніла у Львові. Член Національної спілки письменників України з 1994 року. Очолюю секцію поезії Львівської СПУ. Автор 20-ти творчих книжок — поезії, драматургії, етнографічних замальовок, обрядових сценаріїв, свят, літературних радіосценаріїв та ювілейних міських шоу. Люблю природу, поезію, музику, театр, кіно, світ давньої історії та культури.

Лауреат літературної премії ім. Маркіяна Шашкевича, 2009, та Міжнародної літературно-мистецької премії ім. Пантелеймона Куліша, 2016.

ЗИМОВИЙ МЕЛОС (ВАЛЬС)

Коли вітер накинє на тебе пелёну зі снігу
і твій погляд зависне,
як висне захмарена синь —
ти втомився з дороги,
втомився від марного бігу —
ти спинися — на Бога —
спинися. Пристань — і спочинь...

Над тобою гасають на конях баских вітровії,
заметілі,
як панни-Сніжанни,
сніжинки метуть...

А на дні, в глибині, у Землі нерозоранім тілі,
наче віхола біла, біжить твоя Зморена Путь.

Ти спинися, мій друже, на мить між отими снігами,
між Землею і Небом зависни хоч зором німим —
між крутими земними і білими хмар-берегами
Віз везе Чумаків... Гей ви, коники, нумо за ним!

Над тобою гасають на конях баских вітровії,
заметілі,
як панни-Сніжанни,
сніжинки метуть...

А на дні, в глибині, у Землі нерозоранім тілі,
наче віхола біла, біжить твоя Праведна Путь.

Ген на білій мережці змережана батькова льоля...
Мерехтить, як зоря, його чинна-невинна душа...
І тече-не стече в білий світ нерозтрачена воля,
як тече молоко, коли смокче дитинно лоша.

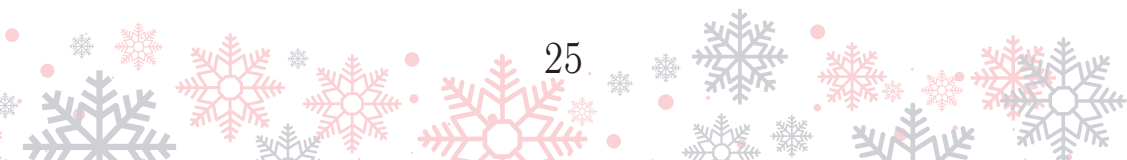
...І тоді — молоді, щойно вбрані у сніг заметілі
свій танок новорічний
одвічний
святочно почнуть...

А в твоїм надлегкім і прозорім —
наснаженім тілі,
наче віхола біла, біжить твоя Зоряна Путь.
Зі збірки "Семивідлуння".

Львів:Каменярь, 2008.

БЛАГОСЛОВЕННІ ЛЮДИ І ЗІРКИ

Благословенні ЛЮДИ і ЗІРКИ...
Благословенні зорі, що під Богом...
Веде нас Доля стрімко з Козерогом
поміж небесні пущі й осоки...

Де воду набирає Водолій,
пірнаючи у веселкові плеса, —
там Риби крутять срібні перевеса
у круговерті сповнених надій.

Де молоко стікає по ріці,
де Близнюки у братнім хороводі
між світанкових звуків і мелодій —
гамують спрагу Овни і Тельці.

У диких нетрях чути позіх Льва,
на дні імлистім видно клешню Рака...
Могутня велич зоряного знака —
шумить-гуде одвічна перезва!

Там за княгиню — благородна Діва,
а за князенка — стриманий Стрілець,
веде їх спільно Доля наврог —
правдива й чесна Доля-Доброгніва...

Там все правé, там зорі і закони
пильнують час, як мислить Числобог,
свята Любов там оре перелог
і не отруйні навіть Скорпіони.

Несуть там лік розважні Терезі:
кому і скільки, і коли, і пощо...
І світять зорі людям як на прощу
між блискавиць небесної грози.

... Гроза проскаче в ніч за Козерогом.
Минеться гнів, закрутиться у ріг...
Молочний Шлях розкине оберіг —
благословенні зорі, що під Богом.

Во ім'я Боже... з Божої руки —
Благословенні ЛЮДИ і ЗІРКИ.

Наталя Данилюк

Наталя Данилюк народилася 4 березня 1981 р. в селищі Перегінське на Рожнятівщині, Івано-Франківщина. Закінчила філологічний факультет ПНУ ім. В. Стефаника. Працює вчителем у Перегінській ЗОШ № I—III ступенів №1.

Авторка трьох поетичних збірок: “Та жінка, що навпроти у вікні...” (2012 р.), “Кульбабова віхола” (2013 р.) та “Океан, що навиворіт” (2015 р.). Друкувалася в різних журналах, альманахах, колективних збірках.

Лауреат літературно-мистецької премії ім. А. Малишка (2015 р.), призер різних поетичних конкурсів. Член літературного об'єднання “Торгани” та Міжрегіонального поетичного клубу “Об'єднані словом”. Член НСПУ та АУП.

ЦЕЙ ДИВОВИЖНИЙ ПРОМІЖОК ЗИМИ

Цей дивовижний проміжок зими
Цей дивовижний проміжок зими,
Коли до свят якісь там милі-кроки!..
Ще сніг вгорі ледь шурхає крильми,
А купол неба — тихий і високий.

О, ця предивна грудня таїна,
Коли витає магія над світом,
І паморозі стружка крижана
Виблискує під місячним софітом!

Коли барвисті вогники вітрин
Зсередини сигналять кольорами,
І пахощі солодких мандарин
Так ваблять доторкнутися вустами...

Бо є щось дивне, добре і живе
В цій суєті дзвінкій, передсвятковій,
Коли між вулиць затишних пливе
Пресвітлий дух натхнення і любові.

І хочеться зібратись за столом
У колі добре звичному, близькому,
Щоб вкотре поділитися теплом
І за порогом витрусити втому,

Немов сніжинок білі пластівці
Перш, ніж зайти до теплої світлиці...
Й відчути, як цілунком на щоці
Чиясь любов у тебе заіскриться!

MERSEDES

Я, Горобець Тетяна Данилівна (MERSEDES), народилася 5 вересня 1961 року в с. Лішня Демидівського району Рівненської обл. Є членом Національної спілки журналістів України, а також літературної студії “Горлиця”, що при районній газеті. Писати почала ще зі шкільної партії. Дуже люблю поезію, просто закохана в неї, у ній все моє життя, для мене це струна душі й музика серця. Вона перша моя подруга, якій відкриваю свої секрети.

Крім поезії, маю багато захоплень: люблю вишивати, в'язати, в'язу із семи років, а ще дуже люблю квіти, які милують око з ранньої весни й до пізньої осені. Зачарована піснею, співаю та пишу пісні.

ВИШИВАЛА ЗИМА ВИШИВАНКУ...

Вишивала Зима вишиванку,
Білим коліром срібних ниток.
Незмикалися очі до ранку,
Падав легкий на землю сніжок.

Вона ніжно вклала узор
І лягали стібок за стібком.
Їй світили мережані зорі,
Колір ночі змінився бузком...

Скоро... скоро проснеться світанок,
То для нього сорочка ота.
Ось зроблю ще стібок наостанок
І зіллються в коханні уста.

Зігріватиме довго сорочка,
Яку вишила Діва — Зима.
Доторкнеться сніжинка листочка
Ти трудилась над цим не дарма...

РАПСОДІЯ ЗИМИ...

Грає рапсодія зимова,
Вночі у мене за вікном.
Гуляє хуга вечорова,
Скувало річечку льодком.

Бурульки звисли під дахами,
Виблискують немов кришталь.
Зима блукає берегами,
Кидає білу печаль...

І наче зграя лебедина,
У просторі кружляє сніг.
Стоїть зажурена калина,
Рве вітер, й кидає до ніг.

Кругом білють кучугури,
Дерева вділи кожушки.
Міцних фортець постали мури,
Не перебрatись, не пройти...

Позамітало скрізь стежини,
Загнало звірів у нірки.
Самотньо дивляться вітрини,
З небес не світяться зірки...

Зима рапсодію дограє,
Під ранок піде спочивать.
І лиш сніжинок білі зграї,
Нам оксамитом заблищать...

Зоя Журавка

Я, Українка!
Не з чужого дерева гілка,
Не стеблинка.
Коріння у мене своє.
Я, Українка!

(Зоя Журавка)

Я, Іванова Зоя Миколаївна (псевдонім Зоя Журавка), народилася 31 березня 1969 року в селі Чернечина Зачепилівського району Харківської області. За освітою медсестра. Одружена, маю двох дорослих синів та двох маленьких онуків. Усе своє життя прожила в рідному селі й дуже люблю наші неповторні краєвиди. Друкувалася в газетах “Горизонти Зачепилівщини”, “Життя”, “Життєві Історії” та в журналах “Дніпро” й “Чорнильна Хвиля”. Також на сторінках “Клубу Поезії”.

СВЯТИЙ МИКОЛАЮ, БЛАГАЮ

В розваленій церкві маленький хлопчина
Навколішки просить, він вже сиротина.
А голос його, мов той дзвін в тишині,
Аж до неба летить його чуть в далені.
Ой Святий Миколаю, я до тебе благаю.
Зупини цю війну, пошли людям жалю.
Мені страшно одному на цім світі самому.
І матуся за обрій пішла а батька забрала війна.
Хтось казав, що в полоні. Чи живий ще, чи ні?
Чи скінчились тортури і ті муки страшні?
Ой Святий Миколаю, я до тебе благаю!
Не прошу я гостинців, лиш тепла сиротинці.

Щоб матуся сказала добраніч мені
І щоб хата вціліла. Ой як страшно мені!
Святий Миколаю, я тут залишусь.
Він на землю приліг і в калачик зігнувся.
І ще довго шептав, щось про тата й про маму
А зима йому ковдру дарувала снігами.
Щось біліло вночі на дитячій голівці.
То війна залишила сивенькі гостинці.

РІЗДВЯНА КАЗОЧКА

Із гілки на гілку стриба пташеня
Замерзло... лютує холодна зима.
Морозом тріщить кожен день із рання
Одненьке на світі... гніздечка нема.
Здійнявся лютий вітер звалив деревину.
Жбурнув десь у сніг і маленьку хатину.
Гніздечко пташине, де мама і тато
Ліпили домірку своїм пташенят.
У дзьобі носили хворост і пір'їнки,
В гніздо уплітали з калин намистинки.
І мохом пухнастим встеляли житло
В зимові морози, щоб тепло було.
Надії розбиті... як житиме далі?
Самотньо цвірінькати буде в печалі.
А може живе десь на світі добро?
Відкриє віконце і впустисть його.
Заспіва пташенятко різдвяних пісень.
Зійде благодать у цей радісний день.
Нехай на землі запанує добро
В любові і мирі святкуйте Різдво.

2016

Тетяна Луківська

Народилася на Рівнещині в маленькому селі Луко. Мешкаю в Рівному. Член Національної спілки журналістів України. Маю власну книжку поезій “Відстані... роки і пережите”, де мрії й думки перегорнула в слово.

ЗАМРІЯЛОСЬ... АБО ЗИМОВА ІСТОРІЯ

Засніжила зима білосніжно,
Склала крила тихенько і ніжно,
Білим пухом, на землю упала...
Я бажання для нас загадала.
Коли буде хурделити зранку, —
Промету нам доріжку від ганку.
І “люблю” намалюю вітрами,
У танку закружляю снігами...
Шелестіла зима далиною,
Залягала в душі самотою...
В темінь часу вдивлялася жінка.
За вікном пролітали сніжинки.
Вечорово у зорях іскрилися —
Сріблом в коси її зачепилися.
“Ой, замріялось!” — враз схаменулась,
Лиш куточками губ усміхнулась.
Ті ж засніжені в спогадах вишні,
І прощання з коханням колишнім...

МОЯ ЗИМА

Здається, все про зиму написали,
Моя ж душа в рядок несе слова...
Дивилась ж бо, як діти сніг топтали
І як сміялась Баба Снігова,
Як тихий усміх щастям материнства
Коректував цей білосніжний грим.
І радощі у галасі дитинства —
В нелічених роками диво зим...
Лапатіші все падають сніжинки,
Їх не злякає кригою мороз.
У пригорщах тепліють на краплинки...
Такий от є в зими “метаморфоз”.
Хурделиця загралася з вітрами,
Мете сніги в горби, ген на шляхи!
Із срібного засніжжя панорами,

Лавинюкова Тетяна

Лиш в обрисах видніються дахи.
Я нашепчу у віхолу бажання,
Нехай летять у відстань зимову.
І в нашу ніч, що видалась остання,
Краєчком щастя спомин відгорну.

Тетяна Лавинюкова за освітою математик, викладач математики (Одеський національний університет ім. І. І. Мечнікова). Весь трудовий шлях пов'язаний з Івано-Франківським національним технічним університетом нафти і газу. Поезія, пісня, узагалі творчість були не менш важливою частиною її життя. Тому поряд з педагогічною та науковою роботою знаходилося багато цікавих занять для душі та на благо рідного вишу. Працювала за сумісництвом редактором факультетської газети “Нафтовик”, написала текст “Маршу нафтовиків”, який, будучи покладений на музику Євгенією Єрохіною, став офіційним гімном ІФНТУНГ. У співавторстві з колегами написала книжку про історію та сьогодення кафедри вищої математики. Пісні на вірші Тетяни лунали зі сцени університетської актових зали, виконувалися на міських культурно-мистецьких заходах, брали участь у всеукраїнських пісенних конкурсах та ставали там призерами. Поезії публікувалися в періодиці та альманахах. З березня 2014 року Тетяна публікується на поетичному інтернет-порталі Клуб Поезії. Саме там познайомилася із сестрами та братами по духу з Міжрегіонального літературного клубу “Об’єднані словом” (Івано-Франківськ), членом якого є з вересня 2014-го року. 2017-го року вийшла книжка віршиків для дітей “Кораблик” з малюнками художниці Ірини Бурляй. Готується до друку книжка “дорослих” поезій.

РІЗДВЯНИЙ СОНЕТ

Прислухайся! В повітрі ще бринить
Різдвяної святої ночі згадка
Про перший погляд Божого дитятка,
Про перший відлік двох тисячоліть.

Світ завмирає в урочисту мить,
До свого повертається початку.
І раптом першу чуємо колядку:
“Христос рождається! Христа славить!”

Небесного хоралу вічну тему
Співають знову зорі Віфлеєму,
Їх віддзеркалям мерехтять свічки...

І у вінку терновому своєму
Спаситель йде до нас через віки —
І вірою у світло знов живемо.

КАШТАН ВЗИМКУ

Як невесело і сумно стане,
зажурюсь зимової пори,
підійду тоді я до каштана,
притулюсь щогою до кори.
В глибині нуртуючого соку
відчуваю я невпинний рух...
О, моя розрадонько висока,
мій високий оберіг і друг!
Непорушний, незворушний зовні,
ти живеш напруженим життям,
і твої бруньки застигли повні
передвістям і передчуттям.
В них дрімають, як дитя в колисці,
ждуть, коли настане слухна мить,
фантастичне п'ятипале листя,
дивовижні свічечки суцвіть.
Мій каштане, навіть в шапці снігу
про майбутню мрієш ти весну!
Скину я думок зимове іго,
пробуджусь для радості зі сну.

Валентина Малая

НАРОДИЛАСЯ 01.10.1959 р. на Дніпропетровщині, у мальовничому містечку Орджонікідзе, нині — Покров, у сім'ї гірників.

ЛЮБИТЬ свою родину, дітей та онуків. Також Україну, українську пісню, українське слово. Пише українською та російськими мовами для рідних і друзів. Мета написання її віршів — засівати ниву життя добірним зерном слова, правди, світла, людяності, доброти.

ОБІЙМАЛА ПОСАДИ: учителя, заступника директора з навчально-виховної роботи, практичного психолога середньої загальноосвітньої школи, керівника міських семінарів-практикумів для вчителів початкових класів та інші.

ЗАКІНЧИЛА КДПУ за спеціальністю “Педагогіка і методика початкового навчання”.

Із січня 2015 р. — знаходиться на пенсії за вислугою років.

НА САЙТІ “КЛУБ ПОЕЗІЇ” — з березня 2015 р.

ПУБЛІКАЦІЇ в альманахах “Мати” (2015 р.), “Дух землі” (2015 р.), “Магія кохання”, “Україні присвячую”, у всеукраїнському літературно-мистецькому журналі “Чорнильна Хвиля” тощо.

КЕРУЄТЬСЯ таким життєвим принципом: “Скажи мені що-небудь, щоб я тебе побачив” /Сократ/.

Перші проби пера були ще в шкільному віці, продовжилися під час педагогічної роботи (сценарії написати, привітання придумати для колег та ін.).

На сьогодні поетеса має понад 400 творів за різною тематикою (лірика: пейзажна, громадянська, філософська, лірика кохання; твори для дітей, сатиричні вірші, акровірші, пісні авторські та перероблені, переклади, прозові мініатюри, патріотичні вірші).

ЗИМОВИЙ РАНОК

Зимовий ранок й іній на вікні.
Ступаю в зиму красну і чарівную.
І миготять зірки тобі й мені,
Милуймось сніговою королівною!

А за вікном ще трішки й — Новий рік,
Так хочеться й чудесного й казкового.
А час летить, летить за роком-вік.
Готуємось й чекаєм чогось нового.

Ялинка в хаті блимає й сія.
чекають діти різних подарунків,
Збереться за столом уся сім'я?
Щоб закріпити родові стосунки.

Прошу у долі щастя усім нам,
І сміху й радості по самі вінця!
І мудрості, і дочкам, і синам,
Й здоров'я й миру кожному вкраїнцю!

А за вікном ще трішки й — Новий рік,
Так хочеться й чудесного й казкового!
Най буде в кожного Добра потік!
Любові й спілкування загадкового!

Зимовий ранок й іній на вікні.
Ступаю в зиму красну і чарівную.
І миготять зірки тобі й мені,
Милуймось сніговою королівною!

27.12.2016 р.

ЗИМОВЕ ТАНГО НА СНІГУ

Зимове танго на снігу... і пристрасть танцю така сильна...
Ти розпалив мою жагу, в твоїх обіймах я не вільна...

Сніжинки падають на нас, а ми кружляємо у парі...
Між нами перелив прекрас*... І я дивлюсь у очі карі...

П Р И С П І В

Кружляй мене кружляй, цілуй і обіймай,
О мить, красивая, така жадана-я...
А сніг літай, літай, і танець не спиняй...
Зимова в нас любов, ніби весняная...

Зимове танго на снігу, і ми не бачимо нікого...
Наш танець про любов жарку, про мене і тебе палкого....

А сніг іде, а сніг іде, а ми кружляємо у парі
Між нами перелив прекрас... І я дивлюсь у очі карі...

П Р И С П І В

Кружляй мене кружляй, цілуй і обіймай,
О мить, красивая, така жадана-я...
А сніг літай, літай, і танець не спиняй...
Зимова в нас любов, ніби весняная...

Зимове танго на снігу, і ритми танцю такі сильні...
Ми сагу пишемо свою про наші пристрастні обійми...

Сніжинки падають на нас, а ми кружляємо у парі...
Між нами перелив прекрас... І я дивлюсь у очі карі...

П Р И С П І В

Кружляй мене кружляй, цілуй і обіймай,

О мить, красивая, така жадана-я...

А сніг літай, літай, і танець не спиняй...

Зимова в нас любов, ніби весняная..

А сніг літай, літай, і танець не спиняй...

Зимова в нас любов, ніби весняная...

Зимова в нас любов, ніби весняная...

11.12.2017 р.

* прекрас — тут — чогось прекрасивого...

Олеся Лісова

Справжнє ім'я Олександра Веремчук. Мені 53 роки. Підприємець. Пишу вірші й маю власну збілочку “Тепло моєї душі”, друкувалася в альманахах “Скарбниця мудрості”, “Серце Європи” та газетах українських видань. Професійний “технолог приготування їжі”, тому дуже люблю готувати, пекти, захоплююся цукровою флористикою (оформлення тортів квітами з мастики). Дуже поважаю талановитих людей і вважаю, що вік не має значення, щоб реалізувати себе як особистість. Люблю людей і хочеться поділитися з ними теплом своєї душі.

ЗИМОВА СПОВІДЬ МАМІ

Зимове небо. Місячна краса.
Легенький сніг на плечі осідає,
Тисячі свіч палають в небесах,
Як душі тих, кого уже немає.

Моя матусю! Ви давно не з нами
Та я сумую й мучуся ночами
На самоті журюся із зірками,
Що так і не подякувала мамі.

Народжувати — ні, довго вагались
Бо двоє діток у сім'ї було,
Спокуса й совість за життя змагались
Та все — таки добро перемогло.

Згадую, як сніжною зимою
Після купання в ліжечко несли
І сповивали в ковдру з головою,
А Ваші руки ніжністю цвіли.

Хвору поїли молоком із медом,
Компрес робили — був песцевий жир,
Вночі приходили і накривали пледом
Щоб сон казковий обгортав і мир.

Ще пам'ять, наче сонячна пелюстка
Веде в шкільні, морозні роки
В'язана Вами, пухова, сіра хустка
І досі гріє спомини й думки.

Поглянь на небо, тихо ніч сказала.
Й однісінька із тисячі зірок
Ясніше засвітила, заморгала,
Наче матуся стала ближче ще на крок...

ПОВЕРТАЙСЯ ЦЕЇ ЗИМИ

— Ти повернешся, чуєш?
До хати ввійдеш.
Морозом задихають двері.
— Без тебе так холодно... знов обіймеш
Й опинимось разом у сквері.

Сніг під ноги лягав.
Ми щасливі були.
Руки сплетені ніжно тремтіли.
Погляд стрічних бентежив та не лякав
Вони заздрили нам, чи раділи?

Палкий погляд очей, поцілунки в уста,
Шепіт губ не змовкав аж до рання,
Ми були молоді — це пора золота
Нас з'єднало навіки кохання.

А потім війна... Добровольцем пішов.
В бою злісна куля зловила
Теплилось життя, як товариш знайшов,
Хоч смерть за кущем вже сиділа.

Голубка злякала сердешним плачем,
Поряд з солдатом присіла
Накрила крилом, наче білим плащем
Коханого в смерті відбила.

В любов загорнула. Життя зберегла,
Вогнем довгі місяці гріла,
Відчувши такого багаття тепло
Біда підійти не посміла.

— Повертайся живим,
Я чекаю тебе...
Знову сніг і зима біла, біла...

Окрилена (Мрака Наталя)

Народилася на Рівненщині в древньому містечку Корець. Закінчила Франковий університет у Львові. За фахом філолог і психолог. Займаюся науковою творчістю, а поезія — моє дихання. Друкувалася в літературних журналах “Дніпро”, “Чорнильна хвиля”. Брала участь у Франківському фесті “Мовою серця” у 2017 році й стала однією з переможниць у номінації “Чуттєва жіноча лірика”. Друкуюся під псевдонімом Окрилена.

СЕНТИМЕНТАЛЬНЕ, БО...

Сентиментальне, бо...

Грудневий сніг надмірно інфантильний,
печаль і радощі збирає у клубок.

Повільно йде в кінотеатр на фільми
де не ховає сліз сентиментальних, бо...

Зима навколо, біло-чорно-біло,
мов кіноплівка, де прожито кожен кадр
і те близьке, що серцем відболіло
буває, ще вертає титрами назад.

Акторства іспит склали на відмінно
і бездоганно вивчено напам'ять роль,
а за кулісами життя полинно
і не на жарт замерзлося і замело.

Отак ідеш гармидерним містечком
і грієш поглядом анонси із афіш
і віриш — щастя, ну хоча б краєчком
торкнеться пліч Твоїх і скаже: "Ти не спиш..."

А сніг — поп-корн зі смаком карамелі,
прийдешній рік — великий кінозал.
прожиті дні гойдають каруселі,
в минуле йдуть на щастя, чи на жаль.

Галина_Литовченко

Литовченко Галина народилася на Київщині, нині мешкаю в Бахчисарайському районі Криму. Тривалий час мешкала за межами України у військових гарнізонах Росії, Азербайджану та Литви. Автор 10 книг поезій та прози, співавтор багатьох колективних збірників та альманахів. Твори друкувалися в журналах “Дніпро”, “Доля”, “Крим”, “Склянка часу”, “Чорнильна хвиля”, “Литературный Азербайджан”, газетах “Літературна Україна”, “Літературний Крим”, “Кримська світлиця”, “Народна Армія”, “Луганський край”. Член Національної спілки письменників України.

СНІГОВІЯМИ, ПЕРЕМЕТАМИ

Сніговіями,
переметами
навкруги розкошує зима.
Застелила городи веретами,
що наткала завчасно сама.
Чудернацькими
візерунками
розмальовує прутиком сніг,
намотала сюрпризів пакунками,
намела кучугур на поріг.
Попід вікнами,
попід стріхою
завиває вітрисько невлад.
Зачарований танцями віхоли,
в небуття відлетів листопад.

ЗАМЕЛО, ЗАСИПАЛО

Замело, засипало землю хуртовинами,
намолола борошна нічка із зірок,
засріблилась паморозь гордими вершинами,
зачепила шерехом гомінкий струмок.

Прокладає досвіток стежки до колодязів,
першим саним полозом виділився шлях.
Запишались вулиці в білосніжнім одязі,
лиш похнюпив голову найкрутіший дах.

Де й гординя ділася під одною ковдрою.
Ну й сюрприз підсунула вискочці зима!
В клуні стріха світиться усмішкою доброю,
бо ж питань у бідної до зими нема.

Янош Бусел

Із селян села Чапліївки Шосткинського району... Школа... Невдача у виші... ТУ (тех. училище)... Десять коротких років юності — на великих “будовах комунізму”... Попутно — вища освіта... Будови Шостки та області... Будівельник-монтажник за покликом душі...

Пишу давно... Свої твори називаю віршованими роздумами... Бо всі вони про побачене, почуте, прожите, пережите, пропущене через душу та серце... Усі мої твори зберігаються в збірці “На зрізі літ” у трьох розділах: “Весна надії”, “Свята та будні”, “Заметіль”... Сам набрав книгу своїх віршів (8 прим.)... У типографії її тільки зшили та обрізали... Розійшлася миттєво)))) Публікувався в трьох альманахах.

Що для мене вірші, саме віршування? Це безцінна можливість знайти спільників по духу... Доводити до читачів свої провірені життям думки... Безперешкодно говорити з ними мовою віршованого слова... Радуватись і радувати одне одного завершеністю віршованих творів... Позмагатися в досконалості поетичного слова.

ГРУДЕНЬ... ЗИМА...

Завірюха у танці лінивому
Сиві коси спуска до землі, —
В'ялі сполохи білого в сивому
Розчиняються в сірій імлі...

Все притихло, — поля, недорубаний
Лихим людом байрак-вітролом...
Білі хати із темними трубами...
Битий шлях... Три верби за селом...

Ні дороги не видно, ні обрію,
В переметах галявини, ліс...
Де-не-де лиш сосною хороброю
Біле лихо скидається вниз...

Вечоріє... Двигун ниє з таїни, —
Куди гонить водій, — і хто зве...
Та вже світять віконця окраїни,
Де ота чарівниця живе...

А хороша!.. Такі не забудуться...
Обцілує... Зігріє... Позве...
Що задумали, — визріє, збудеться, —
Новий рік, — значить щастя нове...

Тож він серце не сковує кригою,
Синій вечір у сивій імлі, —
Ніжність знову вертається дзигною,
Знову свічка горить на столі...

НОВОРІЧНЕ...

Келих упав... Куштує скатертина
Червоний племінь терпкого вина...
Та не вино, не племінь цей, не піна, —
Щось інше нами грає... Витина

Оці акорди поглядів між нами,
Оце бажання ніги та борні...
Ялинка сяє зблисками — вогнями, —
Ні, дорогенькі, — справа не в вині...

Сніги... Сніги... Немає навіть сліду...
Сліди лиш в душах... Зблизились серця...
Йшов дід Мороз... Заглянув... Жарко діду, —
Десь бачив це... Картинка — до лиця...

Час зупинився... Подихи єдині...
Палкі цілунки... Дотики... Жага...
Дуб за вікном шепоче щось ялині, —
Та йти не може зніжена нога...

laura1

Маковей Лариса. Народилася в місті Києві 24 серпня 1958 року. Освіта — вища економічна. Одружена. Маю сина й доньку. Віршувати почала в 50 років. Захоплююсь живописом, народною творчістю, малюванням, класичною музикою. Трохи граю на фортепіано. У всьому віддаю перевагу класиці. Люблю свою Україну та рідну мову.

А НОВИЙ РІК ВЖЕ ЗНОВУ НА ПОРОЗІ!

Вже збирається чемно у подорож дальню рік Півня,
Щоби знов повернутись на Землю вже через роки.
Він завершує справи свої й нам дарує востаннє
І турботу й любов і написані ним сторінки.

Ну а ми зберемо́ його, друзі, достойно в дорогу,
І попросим очистити нашу домівку від зла.
Всі забрати з собою жажіття війни і негоди,
А натомість, за нього ми вип'ємо келих вина.

Ну а потім зустрінемо вже Новий рік на порозі,
І на честь його скрізь пролунає святковий салют!
Запалають свічки, розмалюють віконця морози,
Немов справжні майстри, візерунки казкові сплетуть.

Завітає до нас Новий рік Земляного Собаки,
Й подарує всім нам свою відданість, дружбу й любов.
Щедрість, чесність, надійність — його характерні ознаки,
Яких так нам бракує й їх прагнемо знову і знов.

Тож нехай він роздасть щедро всім ці безцінні чесноти!
Щоб цей світ, врешті-решт, йшов дорогою світла й добра.
Хай щастить Вам усім, дорогі мої друзі й поети,
Й надихає Вас всіх ця чудова зимова пора.

07. 12. 2017

НОВОРІЧНИЙ ВАЛЬС

Кольорові вогні засвітилися вже на ялинці!
А тендітні сніжинки кружляють у нас за вікном.
Ми з тобою удвох в Новорічну цю ніч наодинці,
І свічкі мерехтять поряд келихів наших з вином.

А за кілька хвилин Новий рік і проб'ють вже куранти!
Тож давай, мій коханий, ми вип'ємо келих за нас!
Ти для мене на світі дорожчий за всі діаманти,
То ж мене запроси, як колись, знов на Віденський вальс!

Як завжди, покладу свої руки тобі я на плечі,
Закружляємо в казці, що схожою буде на сон!
І ніколи, мій друже, не буде між нас холоднечі,
Хоч зима нам з вітрами співають уже в унісон.

І нехай відлітають у вічність літа рік за роком!
Та на зміну старому приходить завжди Новий рік!
Нам ніколи, коханий не буде в житті самотньо,
Бо кохання для нас — то найкращий, святий оберіг.

І нехай сніговій замітає й лютують морози,
І тендітні сніжинки кружляють у нас за вікном.
Але прийде весна, розцвітуть жовтооки мимози,
І знов сонце жадане наповнить повітря теплом.

Кольорові вогні засвітилися вже на ялинці!
І свічки мерехтять поряд келихів наших з вином.
Ми з тобою удвох в Новорічну цю ніч самотньо,
Іграшковий нам Ангел махає з ялинки крилом.

20. 12. 2017

Циганова Наталія

Родилась во Владивостоке. С 1981-го живу в Тульчине Винницкой области. Закончила Киевский университет культуры и искусств. С 2015-го — военнослужащая.

Воспитываю сына и дочь.

Пишу. Люблю. Живу.

...И ТИХО ПАДАЛ СНЕГ...

И падал снег, поверженный циклоном,
над миром копошащихся людей...
даруя шанс побыть немножко Богом,
гуляющим неспешно по воде
речушки, окончательно застывшей.
След-в-след писать короткое “я есть”
по абсолютно выбеленной крыше:
большому небу — маленькая весть.
Глядеть на горизонт новорождённый —
до сотой бессознательной слезы
впорхнувшей в душу девочки-мадонны.
Мороз?...
мороз — таблеткой под язык
в пути от ожидаемых к случайным.
Мне повезло — я просто человек...

...и закипел, и трижды выстыл чайник...
и хорошо...

...и тихо падал снег...

Людмила Пономаренко

Народилася в мальовничому селі Будилка Лебединського району, що на Сумщині.

Після закінчення філологічного факультету Сумського державного педагогічного інституту ім. А. С. Макаренка працювала в школах, понад сорок років навчаючи дітей літератури.

Мое давнє й невичерпне захоплення — поезія.

Любов до поетичного слова та прагнення висловити те, що хвилює, упродовж життя повертали до творчості. Друкувалась у районних газетах, колективній збірці “Мистецькі крила Сумщини” (2016 рік).

ЗИМНО

Через казкову пелену снігів
Сосновий бір здається незнайомцем:
Печальний погляд з-під кошлатих брів
Проймає зимно під холодним сонцем.

На жаль, не підеш лісом навмання —
Усі стежки заплутала негода.
Все ж личить соснам біле це вбрання
З оздобою незірваного глоду,

Разком намиста, що з горобини
Ясніє спогадом сумним про осінь,
Де піднебесся саявом з далини
Так живописно день фарбує в просинь.

Глибокий слід самотньої лижні
В замет пірнає посеред завії.
І знають лиш дерева мовчазні,
Хто розгубив у сухоцвітах мрії.

У затишку приваб змовкає світ,
Очікуючи вкотре й знову дива...
В зимовім лісі через гомін літ
Під танець снігу мовить вічність сива.

Серго Сокольник

Сокольник Сергій (літ. псевдо СЕРГО СОКОЛЬНИК)

1963 р. н., м. Київ. Освіта вища. Учасник бойових дій в Афганістані. Підприємець. Волонтер.

ВТС Конгрес літераторів України.

Систематично пишу з 2013 р., із часів Революції Гідності. Автор кількох книг. Численні публікації в літ. збірках, альманахах і періодиці, національних і міжнародних, маю публіцистичні праці в пресі МАУП. Публікації в міжнародному журналі “La femme” (тираж 10 000). Автор слів низки пісень для відомих виконавців. Автор слів класичного оперного романсу “Морок” (композитор

О. Рожак, Львівська філармонія).

Лауреат XXXIII Всеукраїнського пісенного вернісажу-2017, Лауреат Всеукраїнського поетичного вернісажу ім. М. Рильського “Троянди й виноград” (2017), Переможець Шевченківського всеукр. конкурсу літ. спілки “Славутич” (2016), Переможець двох всеукраїнських дитячих конкурсів (дитячому журналі “Пізнайко”, 2016), почесні дипломи за майстерність у міжнародному фестивалі “Каплантида-2017” (номінації поезія та мала проза) та інше.

КОЛИСЬ ЛЮБИВ Я ЗИМУ...

Колись любив я зиму... Часу плін...
І вдома... І у тих краях далеких,
Де в небі, мов до вирію лелеки,
Тюльпани чорні душами пливли...

Колись любив я зиму... Не тепер...
Той шинозгар... І кров, що пролилася
І на снігу корою запеклася...
І смутку, що у вічності завмер...

І душі, що неначе голуби,
Злетіли в небо до порогу Раю...
Любив раніше зиму... Не сприймаю
Її тепер... Ні. Вже не полюбить.

© Copyright: Серго Сокольник, 2016

НЕБЕС МОЛОКО ПРОСНІЖИЛО ЗИМУ...

Небес молоко
Просніжило зиму... Ми стрілися знову.
Пройдемо містком.
Він льодом блищить дивовижно казково.

Це річка сумна
Наділа його пекторальку на шию.
Її глибина
Вдивляється в душу очима надії,

Надії на те,
Що все ще удруге здійснити можливо,
І ось розцвіте
Зимова троянда кохання... Щасливі

Ми будемо знов,
Зігріті теплом відлетілого літа...
Та час відійшов...
І річка засмучено льодом укрита...

© Copyright: Серго Сокольник, 2016

НОВЫЙ ГОД. ФИЛОСОФСКОЕ

Желаем, грешные? —
Желанен Новый год...
И все желанья между делом загадали
В сердцах, сердешные...
Но сердце сознает —
Что не от сердца, то и сбудется едва ли...

Врагов ведь победив,
Не победишь себя.
Того, корыстного, с двуликою химерой,
Безгрешным будучи,
Все грешное любя
Во ржи над пропастью меж ересью и верой.

Любя любимую,
Полюбишь от души,
Себя, как жертву на алтарь Богам, даруя,
И разрешишь себе
Пролить любви кувшин
В песок забвенья, быть не понятым рискуя?

Пресыщен жаждою,
К источнику припав,
Творя коррупцию без коррупционеров,
Отвечив “нет”, ты
Этим скажешь “да”.
Ты не солгал. Да только кто ж тебе поверит?

© Copyright: Серго Сокольник, 2016

Микола Карпець))

Карпець Микола Васильович народився на Київщині в мальовничому селі Дударків Бориспільського р-ну. Закінчив Українську сільськогосподарську академію (УСГА) в м. Київ, а також аспірантуру Українського інституту механізації та електрифікації сільськогосподарства (ІМЕСГ). Веду наукову роботу. Займаюся впровадженням своїх розробок у виробництво. Віршуванням

захопився недавно, років 5 тому. Тепер я і вірші – НЕРОЗДІЛЬНІ!

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

Замітає провулки порошею
Це Різдво вже приходить до нас
Я бажаю Вам тільки хорошого!
На життя все, не тільки на час
Я бажаю Вам тільки прекрасного
І сьогодні, і завтра — завжди!
Ну а неба — лишень тільки ясного
І ні краплі в житті щоб біди
Що задумали — все щоб збулося
Урожайним щоб був новий рік
Колосилося в полі колосся
Щоб щасливо проходив ваш вік
Світ побачило Боже маля
Так як суть у Христа — двоєдина
Народився і Бог і людина
І зійшла в Віфлеємі зоря
Він з'явився забрати гріхи
Щоб без горя жив весь білий світ
І продовжився кожного рід
Де у щасті ростуть дітлахи
Нам на радість багато ще літ *

25.12.15* © М.К.

“ВЕЧЕРА НА ХУТОРЕ БЛИЗ ДИКАНЬКИ”

ИЛИ

“НОЧЬ ПЕРЕД РОЖДЕСТВОМ”

Тиха украинская ночь
Лишь где-то брешет подлый пёс
Крепчает на ночь и мороз
И мать зовет с гулянки дочь
Лишь ведьма, быстро, на метле
К кому-то в гости улетела
Мужского хочется ей тела
И будет заживо в котле
Вариться, за такое дело
Кузнец Вакула крутит ус
К Оксане подбивая клинья
Но будет высмеян за имя
Да и за то, карман что пуст
Насмешек чтоб унять молву
Захочет с горя утопиться
Но ждет его вдали столица
На троне где сидит царица
Подобно в перьях божеству
Герой влюблен — краснеют уши
Как будто вырвался с больницы
Просить он будет черевички
За них готов продать и души
Свою и чёрта, и дьяка...
О чём не знают те пока)
К Солохе вновь незваный гость...
Такой уж имидж у старушки
То дьяк, то чёрт гостят в избушке
Им Голова — как в горле кость
Иль чемодан, что уж без ручки
На улице темно — ни зги...

Чертяка стырил подло місяц
С Солохой тырили-то, вместе
Он голова, она — мозги)
Такой вот жизни недочёт
Нестрашен бабе даже чёрт))
Короче, весело в Диканьке
В канун святого Рождества
Не обошлось без колдовства
Без криминала (воровства)
Без козней чёрта и без пьянки
В разгар рождественской гулянки
Когда всех в гости ждёт вдова

03.01.16 М.К.

Патара

Народилася в 70-х роках минулого століття й, навіть страшно сказати, минулого тисячоліття в княжому місті Теревовлі Тернопільської області. Залюблена у своє рідне місто до втрати свідомості.

Упродовж життя намагалася здобути освіту, тому закінчила десять років середньої школи й п'ять років вищої. Чи чогось таки навчилася — важко констатувати, але пишу майже без помилок...

Живу зараз у містечку Гусятин Тернопільської області.

Заміжня, маю двох донечок.

Пишу вірші відтоді, як вивчилася писати, але два грубих зошити з віршами, напевно, десь згоріли, хоча Булгаков переконує, що вони ще існують.

ПАХУЧА ХАТА

Ледь привідкриті двері в хату,
А звідти запахи — аж млію...
Борщ пахне та кутя багата,
Вареники, гриби в олії!!!
І оселедцем пахне в шубі,
Узваром, хлібом, пампушками...
Слина вже заливає губи,
Ще щось несе до столу мама.
Так пахне українська хата
Перед вечерею святою.
Благословенна та багата,
Хай залишається такою!!!

Квітка))

Сама я із Закарпаття, захоплююсь випічкою й обожнюю зиму. По-над усе люблю свою родину та мрію, що колись буду тримати в руках власну збірку)))

НОВОРІЧНЕ ДИВО

Новорічне диво, серця ти торкнися.
Затамуй усю печаль гірких світів.
Щастя тихо білим снігом усміхнися..
Біль шепоче, ненависний, не хотів.

Новорічне диво подихом під шкіру,
Заморозь жалі і казкою засяй.
І душі моєї вікна, що з довіри,
Побажанням, що є радість, відчиняй.

Новорічне диво зіркою любові,
Пригорни весь світ, так міцно, не пускай.
Під коханим і негаснучим покровом,
Ти з Різдом усіх, прийдешнім, привітай!

Галина Брич

Галина Брич народилась у с. Болехівці Дрогобицького району в християнській родині, де завжди була в повазі фізична праця, книжка, пісня, поезія, музика.

Нині вчителька Дрогобицької школи, залюблена у свою професію, гамір шкільної дівчоти, дороге серцю село, рідне місто Дрогобич, навколишню природу, наділена романтичною натурою, пише вірші.

Глибокі філософські мислення над сутністю життя, його цінностями, роздуми про сім'ю, кохання, релігію, моральні проблеми суспільства, вболівання за долю України та глибока віра в щасливе майбутнє, фантастичні мрії — це аж ніяк не повний перелік тем, які стали основою віршів авторки.

Друкувалась у літературних альманахах “Гомін Підгір’я”, “Скарбниці мудрості”, “Серце Європи”, “Я дякую тобі...”

Галина Брич — автор збірки поезій “За покликом серця”.

НОВОРІЧНЕ ПОБАЖАННЯ

Я напишу бажання одним словом,
Це — надважливе слово з усіх слів.
І повторю його мільйонразово,
І скопіюю тисячі разів...

Я розішлю з метелицею, з вітром,
Сніжинками у кожен двір і дім.
Нехай засвітиться яскравим світлом
І щастя-радість принесе усім.

Його чекають в українській хаті,
Шепочуть у щоденних молитвах.
Із ним спокійні стануть всі й багаті,
Щезне тривога, біль і зникне страх.

Хай відгукнуться доли й небосхили
На мрію, ціль, мету, орієнтир.
Нехай почують всі Небесні Сили:
Моє бажання в Новім році — МИР.

ТРОЯНДА НА МОРОЗИ

Шкварчав мороз. Сичала хугавиця.
Луною відзивався вітросвист.
Закрила очі втомлена зірниця.
Сніг фіолетився, як аметист.

А він ішов крізь ніч і хуртовину,
Надіями розвіявши печаль.
Троянду пурпурову, мов дитину,
Коханій ніс, осилюючи даль.

Дрімає в кучугурах вантажівка,
Не в змозі подолати заметіль.
Не до снаги, мабуть, така мандрівка,
Якщо ніхто не жде, відсутня ціль.

Крізь шибку — світло. Мить — і вже веранда.
Обійми... Квітка... Та нехай мете...
І на морозі розквіта троянда,
Якщо кохання у серцях цвіте.

Harry Nokkard

Я, Фрезе Гарольд Іванович (Harry Nokkard), народився на Хортиці 3.09.1940 р., але все життя живу в Києві.

Закінчив КДУ ім. Т. Г. Шевченка, факультет романо-германської філології. Перекладач.

Захоплення: біг на різні довгі дистанції (19 марафонів), бігаю протягом вже 40 років, складаю вірші, музику спокійного медитативного характеру. Вважаю 19 марафонів і попадання у Топ-40 непоганим досягненням.

МОЛИТЕСЬ ЗА МЕНЯ

Я здесь на линии смертельного огня,
вы так просили — Возвращайся целым!
В Ночь новогоднюю припомните меня,
я здесь стою под снайперским прицелом.

Мы здесь забыли, что такое тишина,
здесь день и ночь разрывы и обстрелы,
такая подлая “гибридная война”,
мы здесь в окопах, чтоб вы были целы.

Трудно поверить в Провидение, Абсолют,
поверить в Промысел и чьи-то Свыше планы,
но эту Веру нам утратить не дают,
здесь вместе с нами наши капелланы.

Когда поднимите бокал вина,
вспомните всех, кого нет больше с нами,
Сотня Небесная, затем Война,
от нас ушедшие всегда незримо с вами.

Я здесь на линии смертельного огня,
и все ж надеюсь возвратиться целым,
в Ночь новогоднюю молитесь за меня,
я здесь стою под снайперским прицелом.

СКАЗОК ДОБРЫЙ ГЕНИЙ

Из страны волшебных грез, сладких сновидений,
К нам приходит Дед Мороз, сказок добрый гений.
Всем подарки он несет и большим и детям,
Хорошо, что Дед Мороз есть на белом свете.

Мы, взрослея с каждым днем, этим сказкам верим,
Как приходит Новый год открываем двери.
Раз в году приходит к нам самый яркий праздник,
И сюрпризы нам несет Дед Мороз проказник.

Проникает в каждый дом старый шалунишка,
За спиной его мешок, в нем не только шишки.
Кто как прожил этот год, он конечно знает,
Каждый то, что заслужил, то и получает.

Верят сказкам раз в году, взрослые, как дети,
И в Счастливую звезду, что на небе светит.
Из страны волшебных грез, сладких сновидений,
К ним приходит Дед Мороз, сказок добрый гений.

Науковий співробітник, кандидат соціологічних наук. Проживаю в Києві. Пишу вірши з дитинства. Поезія — це те, що дає відчуття потоку, дозволяє приєднатися до енергії Всесвіту. Готую до видання поетичну збірку.

ПРОХАННЯ ВІД МАЛЕНЬКОГО ЖИТТЯ

Дивує грудень: сніг навпіл с дощем,
Навколо все, мов ковдра, накриває.
Земля, вологою наповнена ущерть,
Дасть врожаю в казацькому цім краї.

Перед вікном схвильоване дитя :
“Чи не застрягнуть у Мороза сани?”
Прохання від маленького життя
Під Новий рік є, перше і останнє.

Не ковзани, не торт і не планшет.
Найголовніше — що іде від серця.
В очах сльозинки, шепотом лише:
“Хай тато мій живим з війни вернеться...”

Зоя Енеївна

Народилася я в с. Троєщина (тепер тут розташований масив – Троєщина м. Київ). Усе життя проживаю в м. Києві.

Пишу поезії, присвячені нашим воїнам і темі війни, продовжую працювати за своєю професією.

ЗИМА-ВИТІВНИЦЯ!

Зима-витівниця чародійні
Справи виробляла —
На вікнах химерні
Малюнки намалювала,
Віхола донькам
День народження
З веселими танцями
І піснями справляла,
Пухку ковдру — білу-білесеньку
До неба підіймала,
У танці з нею кружляла,
З Дідом Морозом всіх лякала,
За щічки легенько щипала,
Про свої вигадливі
Наміри попереджала,
Святого Миколая зустрічала,
Для діточок
Подаруночки приготувала!

18.12.2017 р.

СВЯТКОВИЙ ЧАС

У час надвечір'я святкового
Бажаю Вам приємних
Відчуттів і сподівань,
Щоб журба і туга
Від серця відлягли,
Від дому відійшли,
Щоб радість, надія і віра
Вітали Вас у святковий
Надвечір'я час!
Адже ми не вбиті
Злодійкою війною-бідой,
Її гіркотою,
Ми готові до бою,
Ми живі!

5.01.2017 р.

Світлана Петренко

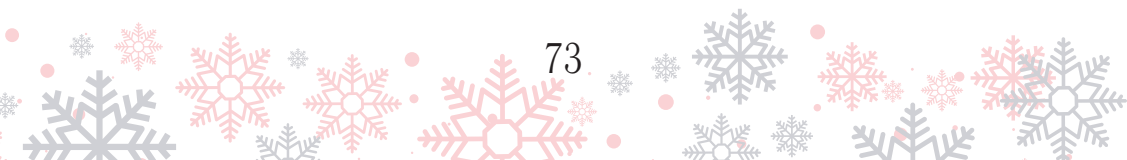
Я, Петренко Світлана, народилася в місті Ромни Сумської області, згодом переїхала в Суми, дуже люблю поезію.

Маю дві власні збірки: “Між простором і часом” — лірика, м. Суми, видавництво “Білий птах”, “Усміхайся, сонечко” — для дітей, м. Суми, видавництво “Білий птах”.

Друкувалася в колективних збірках: “Напиши про війну” (м. Вінниця), “Слово” (м. Суми), “Рідне місто моє” (м. Суми), “Обрії” (м. Миргород), “Трамонтан” (м. Мелітополь).

Мої нагороди:

- подяка за активну життєву позицію і внесок у розвиток культури м. Ромни 2016 р.;
- диплом за II місце, номінація, “Ліричні твори” 2015 р. З нагоди 360-річчя заснування міста Суми;
- диплом I ступеня в номінації “Дитяча книга” III всеукраїнського конкурсу ім. Леся Мартовича 2017 р.;
- диплом I ступеня в номінації “Музичні твори” III Всеукраїнського конкурсу ім. Леся Мартовича 2017 р.

НОВОРІЧНА КАЗКА ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Під снігом спав столітній ліс
І не співала жодна пташка,
А Дід Мороз, червоний ніс,
Йшов до подруженьки “на пляшку”.

Рипів нічний іскристий сніг,
Тріщав мороз і драв за вуха.
Спадали валянци із ніг,
Жбурляла сніжки завірюха.

На ранок Дід таки добрів,
Та випити вже не кортіло,
“впусти”, — Снігурку оком здрів,
І впало непритомне тіло.

А був би юним козаком,
Сідлав би миттю вороного...
З небес регоче п'яний Ком*.
Та Діду вже не до спиртного.

* Ком — бог банкетів.

Лана Ніконова

Лана Ніконова — творчий псевдонім. Повне ім'я Світлана Толоконнікова.

Народилася в Донецькій області в м. Селидово 27 березня 1973 року. Дитинство пройшло в м. Радомишль Житомирської області, куди батьки переїхали на постійне місце проживання. У віці 19 років повернулася до міста, у якому народилася. За освітою я бухгалтер, але зараз не працюю.

Заміжня. Маю двох дорослих, заміжніх доньок та двох онучок.

Так трапилося, що подолавши у 2016 р. страшну хворобу — онкологію, поділила я своє життя на дві рівні половини, одну відправила в небуття, а в іншій вільно живу нині. Вірші писати почала несподівано навіть для себе — у лютому 2017 р. Мій перший вірш написаний російською мовою — “В небо улетают журавли...”. Освіти необхідної й досвіду не маю, а вірші серцем і душею я складаю. А ще я співаю. Дуже люблю виконувати українські народні пісні.

Я вперше в житті вийшла зі своїми творами на сцену й отримала першу нагороду — це перемога! Також І місце у фестивалі “Мелодії шахтарської душі”, який відбувався в м. Павлограді в серпні цього року. Друга дуже важлива перемога — це ТОП-40 найкращих поетів.

Тепер я маю свій життєвий девіз: “Зовсім не важливо, у якому віці ти, змінись і впевнено прямуй до мети! Бери й роби лиш те, що серцю миле й користь людям принесе!!!”

МОРОЗ У ЗИМУ ЗАКОХАВСЯ

Мороз у Зиму закохався
Зізнатися в коханні усіляко намагався:
На вікнах їй мініатюри малював;
Разом з сніжинками для неї румбу танцював;
Потріскував, виблискував сніжком
Та серденько у Зимоньки під крижаним замком!
Зухвало на Мороза поглядала
На залицяння ці уваги не звертала.
Тож вирішив Мороз піти іншим шляхом:
Піду ж бо я до Зимоньки з шампанським і тортом,
Потім ще трішечки поміркував,
І шарму незвичайної краси до рішення додав.
Дістав зі скрині він від Зайцева вбрання,
Покликав свого друга-чарівного Оленя,
У кришталеві сані гордо сів,
І до Зими коханої крізь зорі полетів.
Красуня Зимонька на гостя не чекала,
І серенада під вікном її приємно здивувала.
Тихенько до віконця підійшла,
Побачила Мороза-завмерла.
Співав той красень, ставши на одне коліно,
В руці тримав обручку він чарівну!
Обручки сяйво виконало справу!
Зима Мороза запросила до себе ласкаво.
Відбувся все ж між ними романтик...
І рівно у дванадцять народився Новий рік!

Чайківчанка

Я, Єдинак (Іванчак) Марія Іванівна, з роду Дворницьких. Народилася на Львівщині в с. Чайковичах. Нині живу в Мілані. Видала книгу “Прийди в мій сад” і друкувалася в Римі в християнському журналі “До Світла” і “Коли в душі народжується слово”.

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

У давній час, в мальовничому малоазійському краю,
В християнській родині народилось ангельське дитя,
Довгожданне бажанне немовлятко назвали Миколаєм,
Щоб служив людям у вірі, любові славив Бога Отця.

У побожності, святості зростав батькам на втіху,
Молився щиро.. Богу посвятив душу серце і життя,
Миколай, любив дітей, хворих лікував, допомагав бідним,
І духовного архиєрея, записано у книгу — святим ім'ям.

Коли зима, худерлиця сковує річки і ставки ледами,
У храмі, витають пресвятих Романа Катерину і Андрія,
За ними святий Миколай, на саночках їде до нас світами,
Під подушку, діточкам подаруночки кладе і заповітну мрію.

За вікном, зима білою сніжинкою на доріжках посіває,...
Казковий вечір, осяює зорями блакитний небокрай,
Дорослі і діточки у віконечку Святого Миколая виглядають,..
Пишуть листа, щоб Україні подарував мирне небо тихий рай.

Мене звати Христя, у мережі маю нікнейм Ray. Народилась і живу в Києві. Люблю своє місто, не зважаючи й зважаючи на його характер. Часом пишу короткі віршики або нотатки. Вони губляться, адже пишу чьорті-де і чьорті-як (та й Бог-зна-шо, якщо казати відверто)). Останні роки віддаю перевагу зберіганню їх в Інтернеті. А зберігаю, бо вони є моєю особистою ментальною історією. Як гербарій, тільки для світогляду. Так і знайшла для себе “Клуб Поезії”. Вдячна за такий ресурс).

ХУРДЕЛИЦЯ САМОТНЯ ПТАХА...

хурделиця самотня птаха тріпоче крилами над дахом вогонь багрянний ллється з печі собою гріє мокрі речі залишені біля каміну а ще народжену дитину в колисці мати вишивала ту кожну смужку покривала і підгортала підгортала щоб немовлятко краще спало щоб білосніжна завірюха знавдвору не натерла вуха червоним соком горобини горять лиш щоки у дитини ласкаво цокає годинник і пес старий хропе надвечір звучання цілої родини сьогодні у зими на плечах тому що нині о цій днині різдво до дому завітало та чоботами над каміном гостей застуджених стрічало та зігрівало духом кави і ароматами куті що мати зранку готувала і клала рушники святі в куточок сяйва образів де подарунки від волхвів для її сина хтось приніс на долю щастя й на здоров'я на радість світло й на любов та на все те за що сьогодні піднімуть люди в кухлях
кров

*(навіяно творами Даррена Аранофскі та Владіміра Сорокіна))

Таня Світла

Таня Світла (Тетяна Бевз), народилась у м. Олександрії, Кіровоградської обл. Щаслива жінка, мама й бабуса. Люблю свою родину, Одесу, де проживаю зараз, море... Болить душа за Україну, за людей. Безкінечно вдячна своїм батькам і друзям. На Новий рік бажаю всім злагоди, миру й щастя!

НОВОРІЧНЕ

Приємна новорічна метушня,
що навіть не злякає завірюха,
а навпаки, ти тільки-но послухай,
яка з снігами хуга голосна.
В такі сніги, з хмільної голови,
суму з казною можна загубити,
прогавити єдиного коня,
з руки вузду сріблясту відпустити.
Не так!... Налити гарного вина,
вдивлятись в простір кола перемін,
крізь скло віконне зірки милувати.
До них, напевно, втік крилатий кінь,
залишив непокірну нощу ждати.
Все, що було в цьому році — заберу
і ні на що образи не залишу,
а новий рік, як новий старт прийму.
Можливість знову починати тішити.

Капелька

Родился и живу в г. Каменском. Женат, двое детей. Работаю на Металлургическом Комбинате. Хожу в Храм. Люблю читать духовную литературу, люблю интересные передачи, природу и хорошее общение. Компьютер только начинаю осваивать. Мне интересно в “Клубе Поезии” Украины. Чтение и общение мне приносит большую творческую радость и пользу.

Писать стихотворения начал с юности, а также в армии, но писал редко. После — когда начал ходить в Церковь — стал писать больше, но писал не всегда.

Являюсь не профессионалом, а любителем. Три стихотворения, написанных мною, были опубликованы в газете “Знамя Дзержинки”, и несколько стихотворений опубликованы редакцией “Спасите наши души”. Псевдоним “Капелька” — это откровенное искреннее слово к читателю, и в том числе, в первую очередь к самому себе.

ТЁПЛЫЕ СЛОВА РАДОСТЬ НЕСУТ

Тёплые слова радость несут,
Много объясняют, дарят уют.
Тёплые слова в декабрьский день*
— Станет больше света. Говори скорей!
Станет больше чуда, легче идти.
Тёплые слова-их всегда люби.
Тёплые слова за весь Народ
Скажем мы друг другу и тронется лёд.
Станет всем теплее в жизненном пути.
И зимой и летом с добротой идти.
Станет вдруг понятней: как же мы без них
Могли улыбаться, иль придумать стих?
Дети верят в чудо, взрослый тоже ждёт
— Что нам Санта-Клаус сказку принесёт.
Но на наших землях чаще Дед Мороз
В гости к нам приходит, веселит народ.
Разница какая? Главное любовь
Пусть в дома приходит и радует вновь.
Пусть случится чудо-мир на земле.
Все друг друга любят в семье и в стране.
Добрые снежинки к нам упадут,
Пусть исчезнут лужи-будет уют.
И зима с морозом снова к нам летит.
Новый год наступит. Значит будем жить.
Тёплые слова за весь наш Народ
В Ненькі Україні скажем в Новый год.
Каждый ведь стремится чтоб счастливым быть.
Пусть для всех случится-сказке наступить.

* Тёплые слова даже в любой день.

Наталка Ярема

Наталка Ярема народилась у Львові. Дитячі роки пройшли в мальовничому селі Циків Мостиського району Львівської області. За освітою — інженер-геодезист. Закінчила геодезичний факультет Львівської політехніки. Після закінчення університету вступила до аспірантури та захистила кандидатську дисертацію. Працює викладачем на кафедрі картографії та геопросторового моделювання у Львівській політехніці.

Друкувалась у журналі “Дніпро”, “Чорнильна хвиля”, альманахах “Ліра”, “Вінтаж”, “Берегиня”, “Усі ми родом з дитинства: “Оберіг”, “Талактика любові”, газетах “Кримська світлиця”, “Гарний настрій”. Учасник Всеукраїнського фестивалю любовної лірики та авторської пісні про кохання, 8-10 вересня 2017 р., м. Івано-Франківськ.

ТИ — МІЙ КАЙ

Ти — мій Кай
Із осколком у серці
На відстані сотні світів.
Рукавиці вдягаю і чоботи,
Бо ж у дорогу.
Ти складаєш мозаїки
В замку запертих вітрів,
Очі вп'явши у зимну незатишну
Білу підлогу...
Я їду, бо сумують троянди
На наших вікні,
Ще не сохнуть,
Та вже не живуть і не плачуть.

Як же важко сповідувать болі
Самотній стіні
І бажати на щодень собі:
Просто йди! Не впади! Не зблуди!
Або просто удачі.
Ця дорога як сон —
Ні кінця, ані краю нема.
Розтопити би лід —
Мерзнуть сльози мої і долоні.
Дивний погляд кидає хтось
Мовчки і скрушно услід,
Та чекають троянди
З надією на підвіконні...

О ЯК ТЕБЕ ЛЮБЛЮ, РІЗДВЯНИЙ РАНКУ!

О як тебе люблю, Різдвяний ранку!
Коли ти входиш тихо до оселі,
Коли ти заглядаєш крізь фіранку!
Сідаєш на білесенькій постелі!
Ти пахнеш святом, хвоєю та дивом,
Солодкими смачними пампушками,
Узваром з яблучно-сливовим переливом,
Кутею, що єднає з прабатьками...
Гаптована морозом шибка срібна,
Зима казковим снігом засіває...
Церковні дзвони дзвонять так велично!
І коляда по всій Землі лунає!

Тарас Комаринський

Я народився й живу у файному місті Тернополі. У міру скромний, тому багато про себе писати не буду, краще нехай за мене говорять мої вірші. Отож, запрошую на мою сторінку в “Клуб Поезії”.

НОВОРІЧНЕ ІРОНІЧНЕ

Засипає нас снігом зима,
А мороз візерунки малює.
І здається, кінця вже нема
Білизні, що наш погляд чарує.

Новий рік вже прямує до нас
Треба гідно його зустрічати.
Вже купили ікру й ананас?
То ж ялинку гайда наряджати.

Дід Мороз тихо в двері зайде
І дихне на усіх перегаром.
Може дітям щось перепаде,
Якщо вразять всіх репертуаром.

Не забути б в аптеку зайти,
Аби потім привестись до тями.
Алка-Зельтцером там запастись
І Мезимом, щоб бути молодцями

Олена Бондар (Бондаренко)

Бондар Олена Миколаївна — режисер народного аматорського музично-драматичного театру “Спадкoємці” Бобринецького районного Будинку культури Кіровоградської області. Маємо на рахунок такі вистави: “Наталка Полтавка”, “Запорожець за Дунаєм”, “По ревізії”, “Кайдашева сім'я”, “Дячиха” та ін.

Діти, поезія й музика — ось моє покликання.

Пишу пісні для шкільного хору “Співаник”, яким теж керую ось уже 15 років. І у творчості своїй я дуже щаслива людина.

ЯЛИНКИ (НЕДИТЯЧИЙ ВІРШ)

Нарубали ялинок багато
Та продати не встигли усіх —
Бо накрило нас хвилею свято,
Скрізь лунає вже музика, сміх.

І застлали зірок діаманти
Феєрверкові штучні зірки
Лине запис несправжніх курантів
Між піснями звучать матюки.

А ялинки, що плачуть смолою
Непотрібні лежать на снігу,
Та і той вже підходить водою
Бо і зиму ми маєм благу.

Плачуть бідні, бо їм не до тям,
За що кара судилася їм:
Безпорадно тремтіти голками
У святковому році Новім.

Волдімір

Народився 24.10.1960 р. в селі Прибилів на Івано-Франківщині.

Друкувався в газетах Івано-Франківщини.

Вийшла у світ збірка “Я тулюся до тебе, країно”.

СНІГ КРУЖЛЯЄ НА РІЗДВО

Зима давно настала, зима давно настала
Засипав у садочку снігопад,
А мама так чекала, а мама так чекала
Вже знову звечоріло, засяяв зорепад.
Приспів
Сніг кружляє, кружляє над хатою
А матуся вигляда,
Зустрічає нас всіх рідний тато,
Бо сьогодні коляда.
Пробачте, мамо й тату, пробачте мамо й тату,
Що запізнались нині без вини
Ми всі заходим в хату, ми всі заходим в хату
Онуки і правнуки і дочки і сини.

Христос родився нині, Христос родився нині
Сьогодні ми зійшлися за любки
Щасливі всі в родині, щасливі всі в родині
Тобі спасибі доле, що є у нас батьки.

Наталка Долинська

Народилася й виросла я в степовому містечку Долинська на Кіровоградщині. Поезією захоплююся з раннього дитинства. Ще в 12-річному віці була членом районної літературної студії “Струмок”, яка діяла при районній газеті. Я там була єдиною дитиною серед дорослих. Мабуть, саме небайдужість цих людей, їхня підтримка та допомога й не дала згаснути тому маленькому творчому вогнику в дитячій душі. Тепер я член мистецького об’єднання “Сузір’я Долинщини”. Я мама трьох дітей: у мене два сина й дочечка. У 2014 році вийшла з друку моя перша збірка “Собі та іншим вибачай”, а у 2016 друга збірка “Співає і плаче душа материнська”. Нині готую вже третю збірку, яка, можливо, матиме назву “Дивачка”. Що можу сказати про себе ще? Живу за правилом — СТАВСЯ ДО ЛЮДЕЙ ТАК, ЯК ХОЧЕШ, ЩОБ ВОНИ СТАВИЛИСЯ ДО ТЕБЕ. Найстрашніша риса характеру в людях для мене байдужість. Маю активну громадську позицію, усією душею люблю Україну, свою маленьку батьківщину, люблю людей. Вірю в щасливе завтра своє країни, у перемогу та розквіт.

ЧАРІВНА ЗИМА

Кружляють сніжинки в чарівнім танку,
Йде пані Зима в крижаному вінку,
Іде не сама, а свята нам веде,
Найпершим Святий Миколай з нею йде,
За ним поспішає до нас Новий рік,
А там вже й Різдвяні свята на поріг,
Радіє найбільше цьому дітвора,
Зима для дітей дивовижна пора!
Щедрівки веселі, Вечеря свята,
Від хати до хати біжить Коляда,
А ще сію — вію луна на весь світ,
Неначе кришталь зве на ковзанку лід,
Як вітер стрімкий мчать санчата з гори,
Неначи казкові у сріблі двори,
Старезний горіх в небі місяць трима,
Іде Україною пані Зима!

Літературно-художнє видання

Новорічне теплослів'я

Художнє оформлення: Анатолій Даценко
Комп'ютерна верстка: Олександр Савчук
Літературні редактори: Марина Карповець
 Анастасія Булигіна

